

Arrest

nr. 130 080 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. SYEN en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgrond van deze beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient erop gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 8 van het EVRM kan aan voorafgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wijst op een familie- en gezinsleven met haar echtgenote en haar biologische en stiefkinderen. De verzoekende partij maakt melding van twee kinderen, die blijken de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, beiden meerderjarig zijn. Met betrekking tot deze meerderjarige kinderen dient erop gewezen te worden dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet verondersteld wordt en dat de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van het andere, de reële banden tussen de familieleden. De verzoekende partij laat na zulke bijkomende elementen aan te voeren, laat staan aan te tonen, zodat zij niet aantoonbaar met haar meerderjarige kinderen een beschermingswaardig gezinsleven te onderhouden en zodoende geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Met betrekking tot een eventuele schending van voornoemd artikel 8 ten aanzien van de echtgenote, dient erop gewezen te worden dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift met betrekking tot de beslissing van 3 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt

verklaard, dat zij als stuk bij haar huidig verzoekschrift voegt, verwijst naar het feit dat haar echtgenote werkt en haar daardoor niet kan vergezellen. Uit de stukken die ze blijkens het administratief dossier bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gevoegd, blijkt inderdaad dat haar echtgenote minstens in 2013 tewerkgesteld was. De verzoekende partij wijst ook op een geestelijke en morele onmogelijkheid om een periode van scheiding te doorstaan, en van financiële moeilijkheden, maar hiervan legt zij geen bewijzen voor. In de mate dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen als hinderpalen kunnen beschouwd worden, dient er echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij de echtgenoot en vader is van personen die over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikken en zodoende de mogelijkheid heeft om op grond van gezinshereniging zelf een onbeperkt verblijfsrecht te bekomen. Uit het als stuk gevoegde verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zulke procedure zelfs gestart is vanuit Suriname, maar voortijdig is teruggekeerd, waardoor haar aanvraag voor een toelating tot verblijf op 23 december 2013 met een beslissing tot niet-inoverwegingname is geëindigd. De verzoekende partij is zodoende zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich thans bevindt en voor het feit dat zij zich opnieuw naar Suriname zou moeten begeven om zich in regel te stellen en nogmaals gedurende enige tijd van haar echtgenote gescheiden zal zijn. De Raad wijst er verder op dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De Raad wijst ten slotte erop dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Aangaande de beweerde geestelijke en morele onmogelijkheid voor de verzoekende partij om deze periode te doorstaan, benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij dit geenszins aantoonst. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat tot het handhaven en ontwikkelen van een recht op privé- en/of familie- en gezinsleven van de verzoekende partij, zodat zij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het beroep lijkt onontvankelijk wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 juni 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 juni 2014 opgenomen grond, stelt zij wel degelijk belang te hebben bij huidig beroep. Zij stelt dat zij samen met haar echtgenote twee kinderen heeft, die in België een verblijfsrecht genieten. Zij stelt het niet eens te zijn met de negatieve beslissing die in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou zijn genomen. Volgens haar werd er in het kader van artikel 8 van het EVRM geen afweging gemaakt tussen de belangen van haar en die van de Belgische

Staat. De verzoekende partij stelt dat zij teruggegaan is naar Jamaica teneinde haar verblijf in orde te brengen, maar dat dit niet is gelukt. Volgens haar kan aldus niet worden gezegd dat het slechts om een tijdelijke verwijdering en scheiding zou gaan.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hetgeen zij ter terechtzitting naar voren brengt, reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht. In de beschikking van 16 juni 2014 werd uitgebreid ingegaan op het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 8 van het EVRM en op de door haar gestarte procedure gezinshereniging. Door het louter herhalen of benadrukken van elementen uit het verzoekschrift ter terechtzitting brengt zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Daar waar zij stelt dat het niet gelukt is haar verblijf vanuit Jamaica in orde te brengen, wijst de Raad erop dat, zoals tevens in de beschikking werd aangegeven, de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf heeft aangegeven dat zij deze procedure zelf voortijdig beëindigd heeft, hetgeen in een beslissing tot niet-inoverwegingname is geresulteerd. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat niet kan gezegd worden dat het slechts om een tijdelijke verwijdering en scheiding zou gaan, daar haar aanvraag gezinshereniging nooit eerder in overweging genomen werd en zij dus niet kan voorhouden dat een aanvraag gezinshereniging onmogelijk tot een positief resultaat zou kunnen leiden, als zij de geëigende procedure zou volgen en tot het einde volhouden.

Daar waar zij stelt het niet eens te zijn met de negatieve beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze beslissing niet het voorwerp van voorliggend beroep uitmaakt, zodat enig betoog in dit verband niet ter zake doet.

Met verwijzing naar voormelde beschikking van 16 juni 2014, dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET